

Rada ERÚ

Energetický regulační úřad
Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava

Č. j.: 08437-16/2020-ERU

V Jihlavě dne 23. listopadu 2021

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti **LAMA energy a.s.**, se sídlem Gudrichova 763, 747 41 Hradec nad Moravicí, IČ: 282 62 026 (dále jen „odpůrce“), proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08437-10/2020-ERU ze dne 27. ledna 2021 (sp. zn. OSS-08437/2020-ERU), kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 17 odst. 7 písm. e) bodu 1. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve sporném řízení zahájeném na návrh [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] (dále jen „navrhovatel“), rozhodl o povinnosti odpůrce provést vyúčtování dodávek elektřiny za období od 1. ledna 2020 do 1. dubna 2020 za cenu ve výši VT 1 445 Kč/MWh, NT 1 090 Kč/MWh a 48 Kč/měsíc podle ceníku PREMIUM – DOMÁCNOST platného od 1. ledna 2019 k odběrnému místu na adrese navrhovatele a zaslat mu jej, Rada Energetického regulačního úřadu (dále též „Rada“) jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu podle § 17b odst. 10 písm. b) energetického zákona rozhodla v souladu s § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozklad společnosti LAMA energy a.s., se sídlem Gudrichova 763, 747 41 Hradec nad Moravicí, IČ: 282 62 026, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 08437-10/2020 ze dne 27. ledna 2021 (sp. zn. OSS-08437/2020-ERU) se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

Energetický regulační úřad obdržel dne 18. září 2020 od navrhovatele návrh na zahájení sporného řízení, dále doplněný opravným podáním ze dne 13. října 2020, v němž se navrhovatel domáhá vůči odpůrci splnění povinnosti ze smlouvy č. 2110109907 ze dne 9. září 2019, a to provést vyúčtování dodávek elektřiny za období od 1. ledna 2020 do 1. dubna 2020 za cenu ve výši VT 1 445 Kč/MWh, NT 1 090 Kč/MWh a 48 Kč/měsíc podle ceníku PREMIUM – DOMÁCNOST platného od 1. ledna 2019 (dále jen „ceník 2019“) k odběrnému místu na adrese [REDAKCE] (EAN [REDAKCE]).

V rámci vylíčení skutkových okolností bylo v návrhu uvedeno, že odpůrce navrhovateli dne 1. ledna 2020 výrazně zvýšil cenu neregulované složky dodávky elektrické energie, přičemž ho odpůrce o této změně ceny nikterak adresně neinformoval. Ze zasláního vyúčtování vyplývá, že odpůrce navrhovateli účtoval ode dne 1. ledna 2020 do 1. dubna 2020 ceny podle ceníku platného od 1. ledna 2020 (dále jen „ceník 2020“), tj. ceníku po provedení zvýšení ceny.

Navrhovatel rozporuje možnost zvýšení ceny pouze uveřejněním nového ceníku na webových stránkách odpůrce i přesto, že tento způsob je sjednán ve všeobecných obchodních podmínkách, neboť tento postup považuje za nepřijatelný. Navrhovatel svůj názor odůvodňuje zněním § 11a odst. 1 energetického zákona, který říká, že smluvní úprava zvýšení ceny nesmí směřovat k omezení nebo vyloučení adresného a individuálně určeného způsobu předání informace mezi stranami smlouvy. Ujednání ve všeobecných obchodních podmínkách této zákonné povinnosti odporuje. Podle argumentace navrhovatele má jeho názor potvrzovat též výkladové stanovisko Energetického regulačního úřadu č. 2/2018 (dále jen „výkladové stanovisko“).

V rámci oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15. října 2020 vyzval Energetický regulační úřad odpůrce k vyjádření. Dne 20. října 2020 odpůrce uvedl, že přistoupil ke zvýšení ceny s účinností ode dne 1. ledna 2020 a toto předmětné zvýšení zveřejnil dne 1. prosince 2019. Odkázal pak na § 11a odst. 1 energetického zákona, zejména na část, podle níž je zvýšení cen za dodávku elektřiny nebo plynu nebo změny jiných podmínek dodávek elektřiny nebo plynu držitel licence povinen uveřejnit a oznámit svým zákazníkům způsobem sjednaným ve smlouvě nejpozději třicátý den přede dnem jejich účinnosti. Všeobecné obchodní podmínky obsahují ujednání, že nový ceník bude zveřejněn na webových stránkách odpůrce. Odpůrce má z uvedeného za to, že postupoval v souladu se zákonem a obchodními podmínkami, neboť byl oprávněn přistoupit ke změně ceníku a tuto oznámil (zveřejnil) na svých webových stránkách. Navíc dle jeho názoru z § 11a odst. 1 energetického zákona nevyplývá povinnost adresně informovat navrhovatele o změně ceny v případě, že byl sjednán způsob uveřejnění a oznámení změny ceny. Odpůrce tak považuje návrh za bezdůvodný.

Na základě výzvy podle § 38 správního řádu se odpůrce vyjádřil dne 18. ledna 2021 s tím, že setrvává na svém stanovisku.

II. Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím č. j. 08437-10/2020-ERU ze dne 27. ledna 2021 Energetický regulační úřad rozhodl o smluvní povinnosti odpůrce provést vyúčtování dodávek elektřiny k odběrnému místu na adrese navrhovatele za období od 1. ledna 2020 do 1. dubna 2020 za cenu ve výši VT 1 445 Kč/MWh, NT 1 090 Kč/MWh a 48 Kč/měsíc podle ceníku 2019 a zaslat mu jej do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

Energetický regulační úřad v napadeném rozhodnutí k meritu věci uvedl, že ačkoli je doba smluvního vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem sjednána na dobu 3 let, ze smlouvy uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem nevyplývá, že by cena elektřiny byla obecně po tuto dobu nezměnitelná, tedy, že by se jednalo o cenu zafixovanou. Dále Energetický regulační úřad došel k závěru, že odpůrce nesplnil své povinnosti podle § 11a odst. 1 energetického zákona (ve smyslu výkladového stanoviska), konkrétně povinnosti ve vztahu k dostatečně adresnému a individuálnímu informování spotřebitele o zvýšení cen za dodávku elektřiny. Podle Energetického regulačního úřadu totiž pouhé zveřejnění ceníku na webových stránkách odpůrce nesplňuje zákonná kritéria pro platné zvýšení cen za dodávku elektřiny. Zveřejnění ceníku ze strany odpůrce ani neobsahuje poučení o možnosti odstoupit od smlouvy podle

§ 11a odst. 5 energetického zákona. Navrhovatel tak byl jako slabší smluvní strana připraven o možnost učinění kvalifikovaného rozhodnutí o setrvání v právním vztahu s odpůrcem.

Tím, že odpůrce nesplnil své povinnosti podle § 11a odst. 1 energetického zákona, zejména adresně informovat navrhovatele o zvýšení ceny, nezvýšil cenu platně, Energetický regulační úřad vyhověl návrhu navrhovatele.

III. Rozklad odpůrce

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu 08437-10/2020-ERU ze dne 27. ledna 2021, které bylo odpůrci doručeno 28. ledna 2021, podal navrhovatel dne 11. února 2021 včasný rozklad.

Odpůrce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, neztotožňuje se se závěrem, podle kterého Energetický regulační úřad považuje oznámení o zvýšení ceny dodávky elektřiny formou zveřejnění na webových stránkách odpůrce za nedostatečné. Napadené rozhodnutí požaduje zrušit a projednávanou věc vrátit k novému projednání.

Zveřejnění nového ceníku s vyššími cenami považuje odpůrce za zcela vyhovující a v souladu s právem a běžnou praxí, kdy i jiné instituce a jiní dodavatelé energií běžně zveřejňují oznámení o zvýšení cen stejným způsobem. Odpůrce pak nepovažuje za nutné obeznámit zákazníka listinným oznámením, když takové se může ztratit a k adresátovi se nemusí ani dostat, což se u zveřejnění na webových stránkách, které má zákazník sám aktivně navštěvovat, stát nemůže. Dále má odpůrce za to, že si s navrhovatelem takovýto způsob zvýšení ceny ujednal, a tak tímto způsobem může zvýšení ceny platně zveřejnit a vyvozovat z něj následky. Odpůrce argumentuje, že z § 11a odst. 1 energetického zákona nevyplývá povinnost dodavatele adresně informovat navrhovatele o změně ceny v případě, že byl sjednán způsob uveřejnění a oznámení změny ceny. Odpůrce ve svém rozkladu odkazuje na Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES a 2011/83/EU, u kterých má za to, že zákonodárce neprovedl úplnou transpozici těchto směrnic. Vzhledem k tomu, že povinnost adresného oznámení o zvýšení ceny nebyla transponována do § 11a odst. 1 energetického zákona, nelze takovou povinnost uvedenou ve směrnici dovozovat výkladem či komentářovou literaturou.

Dále odpůrce poukazuje na skutečnost, že se správní orgán nijak nevypořádal s námitkou odpůrce, že odstoupení od smlouvy učiněné navrhovatelem nemá vliv na účinnost zvýšení ceny do doby zániku smlouvy, neboť energetický zákon s učiněním odstoupení od smlouvy nespojuje neúčinnost zvýšení ceny.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad odpůrce byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu Rada po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Podle § 141 odst. 9 správního řádu ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Po přezkumu napadeného rozhodnutí Rada dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a z tohoto důvodu se s ním Rada ztotožňuje.

Podle § 11a odst. 1 energetického zákona platí, že držitel licence na výrobu elektřiny, výrobu plynu, obchod s elektřinou nebo obchod s plynem je povinen uveřejňovat způsobem umožňujícím dálkový přístup uplatňované podmínky dodávek plynu a ceny za dodávku plynu pro domácnosti a podnikající fyzické osoby s roční spotřebou plynu do 630 MWh, podmínky dodávek elektřiny a ceny za dodávku elektřiny pro domácnosti nebo podnikající fyzické osoby odbírající elektřinu z hladiny nízkého napětí. Zvýšení cen za dodávku elektřiny nebo plynu nebo změny jiných podmínek dodávek elektřiny nebo plynu je držitel licence povinen uveřejnit a oznámit svým zákazníkům způsobem sjednaným ve smlouvě nejpozději třicátý den před dnem jejich účinnosti. Pokud není způsob oznámení ve smlouvě sjednán, držitel licence oznámí zákazníkovi zvýšení cen za dodávku elektřiny nebo plynu nebo změny jiných podmínek dodávek elektřiny nebo plynu prokazatelným způsobem.

Ze shora uvedeného mimo jiné plyne, že držitel licence je povinen zvýšení ceny za dodávku elektřiny nejen uveřejnit, ale i oznámit svým zákazníkům způsobem sjednaným ve smlouvě nejpozději třicátý den před její účinností. Zákon zde výslovně uvádí dvě povinnosti, které nejsou formulovány alternativně, a to zveřejnění a oznámení. Pokud ovšem není způsob oznámení ve smlouvě sjednán, držitel licence oznámí zákazníkovi zvýšení ceny za dodávku elektřiny prokazatelným způsobem.

Podle názoru Rady je obecně třeba učinit oznámení o zvýšení ceny natolik adresné a individuálně určené, aby objektivně nemělo uniknout pozornosti zákazníka a zákazník tak byl přímo informován o tom, že dodavatel elektřiny zvýší cenu. Smyslem uvedeného ustanovení zákona samozřejmě není oznámení provádět tak, aby si ho pokud možno odběratel nevšiml, takové jednání by bylo v rozporu se zásadou poctivosti a narušovalo by rovnováhu obou smluvních stran. V případě zvýšení cen musí být zákazník informován o skutečném navýšení konkrétní složky celkové ceny za dodávku elektřiny. Z obsahového hlediska by informace o zvýšení ceny měla zahrnovat konkrétní identifikaci změny smluvně ujednané ceny dodávky elektřiny či plynu, a to natolik jednoznačně a srozumitelně, aby byl zákazník schopen na základě těchto informací posoudit dopad navýšení ceny.

Jako nedostatečné a jsoucí v rozporu s § 11a odst. 1 energetického zákona Rada považuje takové kategorie oznámení dodavatele elektřiny, které vedou nebo mohou vést k tomu, že se zákazník vůbec nedozví o tom, že dodavatel hodlá sjednané ceny elektřiny zvýšit. Typicky se jedná o případy, když dodavatel oznamuje zvýšení cen výhradně a pouze způsobem umožňujícím dálkový přístup (tedy prostřednictvím svých webových stránek) nebo prostřednictvím sdělení v tisku apod. Takový postup jednak nepředstavuje oznámení zákazníkovi, jednak činí okolnost, zda se zákazník o změně dozví, nahodilou. Prostřednictvím internetu nebo tisku objektivně nelze adresně doručit oznámení o zvýšení ceny dodávky elektřiny všem dotčeným zákazníkům dodavatele. Shora uvedený názor Rady plyne též z výkladového stanoviska, se kterým se Rada plně ztotožňuje.

Se stejným názorem se můžeme setkat též v komentářové literatuře, podle níž *„má-li se jednat o oznámení, pak nutně musí takový úkon splňovat požadavek individualizace, adresnosti. Nepostačuje tedy zcela jistě pouhé zveřejnění na webových stránkách držitelů licencí, kterou jsou v daném čase a místě bez rozdílu přístupné všem dotčeným účastníkům trhu. Po obsahové stránce musí držitel licence v oznámení přesně určitě, jak se cena či smluvní podmínky mění, a ve spojení se zněním odstavce 5 (§ 11a odst. 5 energetického zákona) má být součástí oznámení i poučení o možnosti odstoupení od smlouvy“* (Zdvihal, Z., Svěráková, J., Med, J., Osadská, J. a kol. *Energetický zákon: Komentář*. Praha: Nakladatelství C.H. Beck, 2019, s. 285).

Obdobně je možné § 11a odst. 1 energetického zákona vykládat z hlediska eurokonformního výkladu evropského práva. Ustanovení § 11a odst. 1 energetického zákona je totiž implementací směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou (dále jen „směrnice 2009/72/ES“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES o společných pravidlech pro vnitřní trh s plynem (dále jen „směrnice 209/73/ES“). Dle odstavce 1 písm. b) přílohy 1 směrnice 2009/72/ES mají spotřebitelé dostávat *„přiměřené informace o každém úmyslu změnit smluvní podmínky a informace o svém právu na odstoupení v případě jejího vypovězení. Poskytovatelé služeb svým zákazníkům přímo, včas, transparentně a srozumitelně oznamují každé zvýšení poplatků ve vhodné dobu, nejpozději jedno běžné účtovací období poté, co zvýšení nabude účinku. Členské státy zajistí, aby zákazníci mohli svobodně odstoupit od smluv, pokud nesouhlasí s novými podmínkami, které jim oznámil jejich poskytovatel služeb v elektroenergetice“*. Rada uvádí, že v případě, že se užije eurokonformní výklad § 11a odst. 1 energetického zákona s ohledem na účel směrnice, tak i když si držitel licence se spotřebitelem upraví formu informování o zvýšení ceny, tak tato forma musí být vždy přímá, aby bylo zajištěno, že se ke spotřebiteli tato informace vždy dostane a bude tak mít možnost plně využít svá práva, například právo odstoupit od smlouvy podle § 11a odst. 5 energetického zákona.

Co se týká možnosti změny ceny elektřiny, odpůrce ji měl s navrhovatelem ujednatu ve všeobecných obchodních podmínkách platných ke dni 20. dubna 2018. Podle článku IV. odstavce 2. těchto podmínek platí, že *„Konečná cena-plyn/elektřina může být LAMA jednostranně upravena změnou Ceníku s tím, že v případě zvýšení ceny za plyn a/nebo ceny za elektřinu musí být tato změna Zákazníkovi ze strany LAMA oznámena ve smyslu § 11a odst. 5 energetického zákona nejméně 30 dní přede dnem nabytí účinnosti nového Ceníku zveřejněném prostřednictvím webových stránek LAMA. Toto oznámení se pokládá za návrh změny Konečných cen-plyn/elektřina a musí v něm být určeno datum, od něhož je tato změna účinná.“*. S ohledem na uvedené ustanovení obchodních podmínek lze konstatovat, že nejen § 11a odst. 1 energetického zákona rozlišuje mezi pojmy oznámení a zveřejnění, ale rozlišuje je též odpůrce ve všeobecných obchodních podmínkách. Podle Rady je možno konstatovat, že si odpůrce ve smlouvě upravil formu zveřejnění nového ceníku prostřednictvím webových stránek, ovšem konkrétně nebyla sjednána forma tohoto oznámení (uveden toliko odkaz na § 11a odst. 5 energetického zákona obsahující mj. povinnost oznámit zvýšení ceny zákazníkovi a poučít ho o právu na odstoupení od smlouvy). Forma oznámení se za takové situace musí řídit § 11a odst. 1 energetického zákona, ze kterého plyne, že pokud forma oznámení není sjednána, musí být oznámena prokazatelným způsobem.

V daném případě má Rada s ohledem na výše uvedené za to, že navrhovateli nebylo oznámeno zvýšení ceny prokazatelným způsobem, neboť forma, kterou odpůrce zvolil, nenaplnila požadavky na prokazatelnost oznámení samotného, přičemž toto nebylo ani adresné, ani přímé, když i sám odpůrce tvrdí, že nový ceník byl pouze zveřejněn na jeho webových stránkách. Takový postup není možno v materiálním smyslu pokládat za oznámení zákazníkovi. Zvýšení ceny tedy nebylo učiněno účinně a navrhovatel proto nemohl být vázán ceníkem 2020. Vzhledem k neúčinnosti ceníku 2020 vůči navrhovateli Energetický regulační úřad postupoval správně, když vyhověl navrhovateli a odpůrci určil povinnost ze smlouvy účtovat podle ceníku účinného v roce 2019.

Co se týká námitek odpůrce uvedených v rozkladu, ohrazuje se Rada vůči tvrzení, že by v rámci přímého účinku směrnice byla odpůrci dáována povinnost nad rámec zákona týkající se informování navrhovatele či jeho dalších zákazníků. Odpůrce má totiž mimo jiné

podle § 11a odst. 1 energetického zákona za povinnost držitelům licence oznamovat změny cen komodit a tyto zveřejňovat s dálkovým přístupem. Odpůrce měl v rozkladu pravdu, že horizontální přímý účinek směrnice je nepřipustný, tento je ovšem třeba rozlišit od nepřímého účinku evropského práva, resp. eurokonformního výkladu, kdy národní předpisy jsou všichni povinni vykládat v souladu s evropským právem a jeho účelem, v daném případě k účelu ochrany spotřebitele a maximální ochraně jeho práv. Podle názoru Rady je možné užít eurokonformního výkladu též ve sporu dvou jednotlivců, přičemž tento názor potvrdil Soudní dvůr EU v rozhodnutí ke spojeným věcem vedeným pod sp. zn. C-397/01 a C-403/01, Pfeiffer a další, kdy v odstavcích 112 až 114 uvedeno, že: *„Jestliže je soudu členského státu předložen spor, jenž se týká použití vnitrostátních ustanovení, která byla přijata k provedení směrnice, je možné vycházet z právní domněnky, že členský stát měl v úmyslu v plném rozsahu splnit závazky, vyplývající z příslušné směrnice (srov. rozsudek ve věci C 334/92, Wagner Miret, SbSD 1993, I-6911, bod 20). Proto musí národní soudce interpretovat domácí právo dle litery a ducha směrnice, aby tak dosáhl nejlepšího výsledku. (...) Požadavek výkladu vnitrostátního práva v souladu s komunitárním právem je vlastní systému evropského práva potud, že umožňuje, aby vnitrostátní soud v rámci svých pravomocí zajistil plnou účinnost práva, rozhoduje-li o sporu, který mu byl předložen“*. Nutno konstatovat, že v uvedené věci podle názoru Rady není nezbytně nutné k aplikaci eurokonformního výkladu přistupovat a o nepřipustný přímý účinek směrnice se nejedná, neboť povinnost odpůrce ve vztahu k zákazníkovi plyne přímo z § 11a odst. 1 energetického zákona dostatečně jednoznačně, přičemž uvedené ustanovení nevybočuje z mezí stanovených evropským právem.

Pokud jde o tvrzení, že odstoupení od Smlouvy učiněné navrhovatelem nemá vliv na účinnost zvýšení ceny do doby zániku Smlouvy, neboť energetický zákon s učiněním odstoupení od smlouvy nespojuje neúčinnost zvýšení ceny, Rada se s takovým hodnocením neztotožňuje. Pokud nedojde k oznámení zvýšení ceny zákazníkovi a ten z tohoto důvodu od smlouvy neodstoupí, nelze dovozovat, že došlo k jednostranné změně závazku. K oznámení v daném případě nedošlo, což je podstatné pro daný spor. Pokud by k němu došlo, nelze dovozovat zvýšení ceny do doby ukončení závazku přes nesouhlas jedné ze smluvních stran s touto změnou. Není na zákazníkovi, aby aktivně zjišťoval, zda dojde k zvýšení ceny proto, aby mohl uplatnit právo na odstoupení. Pokud k oznámení změny smluvních podmínek nedojde, nemůže logicky dojít ke změně závazku, takový postup by byl v rozporu se zásadou smluvní svobody a autonomie vůle strany a umožňoval by změnu smluvních podmínek pouze na základě vůle jedné strany smlouvy. Možnost ujednání o jednostranné změně smlouvy připouští § 1752 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož je takové ujednání platné, pokud bylo předem alespoň ujednáno, jak se změna druhé straně oznámí a pokud se této straně založí právo změny odmítnout a závazek z tohoto důvodu vypovědět ve výpovědní době dostatečné k obstarání obdobných plnění od jiného dodavatele; nepřihlíží se však k ujednání, které s takovou výpovědí spojuje zvláštní povinnost zatěžující vypovídající stranu. Ve vztahu ke spotřebiteli pak občanský zákoník dále v § 1814 písm. g) a j) zakazuje ujednání dovolující podnikateli jednostrannou změnu práv a povinností, resp. zvýšení ceny, nebude-li spotřebiteli umožněno od smlouvy odstoupit. Uvedená ustanovení je třeba vykládat ve vzájemné souvislosti a eurokonformně. Ustanovení § 1814 písm. g) občanského zákoníku se týká povinnosti vymezit ve smlouvě podmínky, za nichž lze smluvní ujednání jednostranně měnit (podle přílohy č. 1 směrnice 93/13/EHS „enabling the seller or supplier to alter the terms of the contract unilaterally without a valid reason which is specified in the contract“), ustanovení § 1752 občanského zákoníku se pak aplikuje z hlediska nutnosti oznámit změnu závazku a možnosti tento závazek ukončit (neakceptovat změnu) ze strany druhé strany. Ustanovení

§ 1814 písm. j) se pak vztahuje především k určení finální ceny produktu oproti ceně předpokládané v době jednání o smlouvě („allowing a seller of goods or supplier of services to increase their price without in both cases giving the consumer the corresponding right to cancel the contract if the final price is too high in relation to the price agreed when the contract was concluded”). Ve vztahu k dlouhodobým kontraktům a jednostranným změnám ceny platí beze zbytku podmínka uvedená v § 1752 občanského zákoníku, tj. oznámení jednostranné změny smlouvy a založení práva změnu odmítnout.

V praxi může ke změně obchodních podmínek dojít dvojím způsobem, nicméně každý z těchto způsobů musí být ve smlouvě sjednán. Buď se jedná o ujednání změny takovým způsobem, že druhá strana může nové podmínky přijmout či odmítnout, kdy případné mlčení znamená souhlas, anebo o tzv. ultimativní změnu obchodních podmínek (viz § 1752 občanského zákoníku), která opět musí být sjednána ve smlouvě a kdy druhá strana má možnost změnu akceptovat či závazek ukončit. Účinnost změny obchodních podmínek by opět měla vyplývat ze smlouvy. Ustálená soudní praxe (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 1098/2012) nicméně uvádí, že prostým oznámením změny obchodních podmínek ke změně závazku dojít nemůže (leđa v případě ultimativní změny zakotvené novým občanským zákoníkem, kdy ovšem k oznámení změny obchodních podmínek přistupuje neučinění úkonu druhou stranou, kterým by byl závazek ukončen), neboť v takovém případě by nešlo o ujednání změny závazku. V kontextu uvedeného pak není ani možné, aby došlo ke změně smluvních podmínek způsobem, kdy tato změna není druhé straně oznámena vůbec.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu a § 141 odst. 9 správního řádu Rada jako odvolací orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, zejména s energetickým zákonem. Napadené rozhodnutí bylo též odůvodněno v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Z uvedených důvodů Rada rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí není podle § 17b odst. 11 energetického zákona přípustný opravný prostředek.

Ing. Stanislav Trávníček, Ph.D.
předseda Rady Energetického regulačního úřadu

Obdrží:

LAMA energy a.s.
[redacted]